

Johannes Schepelerns prædiken 3. søndag i advent

Taler

Johannes Emil Schepelern
Præst

Dato

13. december 1942

Sted

Jærgersborg kirke

Omstændigheder**Prædikentekst**

Matthæusevangeliet kapitel 11, vers 2-10

- 1 »Da Johannes hørte i Fængslet om Kristi Gerninger, sendte han Bud ved sine
Disciple og spurgte ham: Er du den som kommer, eller skal vi vente en anden?
Og Jesus svarede og sagde til dem: Gaa hen og forkynd Johannes de Ting, som I
hører og ser: blinde ser og lamme gaar, spedalske renses og døve hører, døde
5 staar op, og Evangeliet forkyndes for fattige; og salig er den, som ikke forarges
paa mig. – Da nu disse gik bort, begyndte Jesus at sige til Folkeskarerne om
Johannes: Hvorfor gik I ud i Ørkenen? for at se et Rør, som svajer hid og did for
Vinden? Nej, hvorfor gik I ud? for at se et Menneske, iført bløde Klæder? Se, de
10 Profet? Ja, siger jeg jer, endog mere end en Profet. Thi han er den, om hvem der
er skrevet: Se, jeg sender min Engel for dit Ansigt, han skal berede din Vej foran
dig.«

(Salmebog Nr. 181)

15

Kristi Kald

20

En stor Mands Disciple er ikke altid store; maaske endda sjældent. I Stedet for at
nøjes med Mesterens egne Ord, giver de sig til at snakke ham til Behag. Og
mangen en stor Mand er selv blevet lille, takket være hans snakkende Disciple,

- 25 Hvad Døberens Johannes mente om Jesus, burde ingen af hans Disciple kunne
være i Tvivl om. »Han er stærkere end jeg; jeg er end ikke værdig til at bøje mig
ned og løse Remmen paa hans Sko« (Mark. 1, 7); »Efter mig kommer en Mand,

som er kommet foran mig; thi han var til før mig« (Joh. 1, 30); »Se Guds Lam,
30 som bærer Verdens Synd!« (Joh. 1, 29); »Han skal vokse, men jeg blive
mindre« (Joh. 3, 30). I saadanne Ord eksisterer det Spørgsmaal ikke, om Jesus er
»den som kommer«.

Naar vi her i Dagens Tekst møder Johannes netop med dette Spørgsmaal paa
35 Læben, har hans Disciple utvivlsomt haft en Finger med i Spillet. For det er –
efter Lukas' Beretning (7, 18) – netop disse Disciple, der kommer og melder
ham om »Kristi Gerninger«. Man skulde ellers tro, saadanne Undergerninger
som Helbredelsen af Hovedsmandens Tjener i Kapernaum og Opvækkelsen af
Enkens Søn i Nain (det er netop dem, Johannes' Disciple, efter hvad Lukas
40 fortæller, kommer og melder deres Mester) – man skulde tro, at saadanne
Undere maatte svare fuldtud til disse Menneskers Forventninger om Kristus.
Kanhænde, de har svaret altfor godt dertil; maaske man har følt, den store
Døber blev distanceret for meget, naar Jesus tog fat paa den Maade. Og saa har
man selv taget fat paa at nedsætte »Konkurrenten«. Det er jo ogsaa en Maade at
45 redde Æren paa.

Enten betyder nu Johannes' Bud til Jesus ved sine Disciple, at han har sagt til
dem: Gaa hellere hen og spørg ham selv derom; saa faar I Besked. Eller – hvem
ved – Disciplenes Talen frem og tilbage har et Øjeblik revet selve Mesteren med,
50 saa han ogsaa er kommet i Tvivl. Der kan ske meget med et Menneske, naar han
pludselig en Dag bliver spærret inde mellem Fængslets trange Mure, revet lige ud
af sin fulde Virksomhed og sat ud af Spillet.

Hvadenten det ene eller det andet er sket – vi kan ikke sige det afgjort –, giver
55 Jesus i hvert fald et Svar, som ikke er til at tage fejl af. Og det maa siges, at Jesus –
langt fra overfor sine Disciple at nedsætte Johannes – tværtimod hæver ham op
til det højeste, et Menneske kan naa: »Mere end en Profet«, »Vejbereder for
Kristus«.

60 Imidlertid er det vel ikke Johannes, der skal prædikes om idag, men Jesus. Og
dertil savner vi visselig paa denne Søndag ikke Tekst.

Jeg gad vidst, om Johannes' Forespørgsel her er at regne med under Jesu
Fristelser? Som bekendt ender Lukas' Beretning om Jesu Fristelse i Ørkenen (4,
65 1 ff.) med de meget sigende Ord: »Og da Djævelen saaledes havde fristet ham
paa enhver Maade, forlod han ham for en Tid«. De tre sidste Ord aabner et

Perspektiv ud over hele Jesu Jordeliv. Det er altsaa ikke saadan at forstaa, at Jesus er blevet fristet tre Gange i Ørkenen – og dermed Slut. Langt mere maa vi
70 forstaa Frelserens Jordeliv som et Liv i Fristelse, og den tredobbelte Fristelse i Ørkenen som en Overskrift, et Program for hele den Side af hans Liv: Saadan var det, han blev fristet.

De virkelige Fristelser i et Menneskes Liv, det er dem, der angaar hans
75 Livsgerning og Livsopgave: Købmanden har Købmandsfristelser, Lægen Lægefristelser, Sagføreren Sagførerfristelser, Præsten Præstefristelser, Husmoderen Husmoderfristelser osv. Saadan har Kristus ogsaa haft Kristusfristelser. Vi forstaar ikke Fristelsens Natur, før vi har fattet dette; heller ikke Jesu Fristelser, før vi har fattet hans Kristusfristelser.

80 Naar vi har forstaaet Dagens Tekst saadan, har vi forstaaet Jesus selv; først og fremmest forstaaet, hvor dan han selv opfattede sit Kald som »Kristus«.

Dette Kald bestod for ham i to Ting: 1) at øve Velgørehed, 2) at forkynde det
85 glade Budskab. Andet Kald følte han ikke. Det var alt.

Vi gør os vanskelig for store Forestillinger om den Opsigt, han vakte i Folket ved Udøvelsen af dette sit Kald. En Tid da. Johannesdisciplenes Spørgsmaal antyder, at selve denne umaadelige Opsigt havde sin Tid. Det begyndte saa
90 smaat at blive ordinært. Man vænnede sig til dét ogsaa. Ikke andet? sagde nogle... Det blev til et aabenlyst Spørgsmaal, først fra Johannes' Disciple, maaske fra Døberen selv. Var det virkelig ikke andet? Og da Spørgsmaalet omsider naar frem til Jesus selv, er Fristelsen der. Hvad vil han svare? Vil han begynde at vakle i sit Kald? Selv begynde at finde det for ringe? Maaske begynde at spekulere paa,
95 om han ikke bør lægge det hele om?

Det er fra nu af saa at sige den centrale Fristelse i hele Frelserens Liv. Vi møder den atter og atter i Evangeliernes Beretninger – lige til han staar for det høje Raad, lige til han hænger paa Korset.

100 »Da Johannes i sit Fængsel hørte om Kristi Gerninger –« hedder det her. Evangelisterne plejer ikke saadan uden videre at omtale Jesus som »Kristus«. Dette Navn træder langsomt, tøvende, lidt efter lidt frem i deres Omtale af ham; først i Disciplenes Mund, siden som et nærgaaende Spørgsmaal fra hans Fjender,
105 – og til aller sidst højtidelig bekræftet af ham selv, da han direkte og officielt

forhøres af Ypperstepræsten i Raadet og det gælder Liv og Død. Vi kan derfor her, uden at øve Vold mod Teksten, stærkt understrege Ordet: «Da Johannes i sit Fængsel hørte om Kristi Gerninger –«. Altsaa «Kristi Gerninger»:
110 Velgerningerne og Budskabet. Ikke andet!

Dette Johannes' Spørgsmaal: »Er du den, som kommer, eller skal vi vente en anden?« rummer altsaa Kristusfristelsen. Hvad vil han svare?

115 Han svarer ganske enkelt JA. Kort og klart bekender han sig til disse Gerninger: »Gaa hen og fortæl Johannes, hvad I hører og ser: blinde ser og lamme gaar, spedalske renses og døve hører, døde staar op, og Evangeliet forkyndes for fattige«. Dette og intet andet er »Kristi Gerninger«. Synes nogen, det er for lidt, er det Kristus, han tager Anstød af. Sig det til Johannes fra mig, Jesus.

120

Og alt, hvad han derefter siger til sine egne Disciple om Johannes, er kun en yderligere Understregning af dette. For Johannes, den »største af kvindefødte« (V. 11), er min Forløber.

125 Julen forestaar. Vi skal igen høre det glædelige Budskab om Kristi Fødsel.

Hvem er denne »Kristus«?

Det er ham, der brugte sit korte Liv til de to Ting: 1) at gøre vel mod lidende
130 Mennesker, 2) at forkynde syndige og dødsmærkede Mennesker det glade Budskab om Syndens og Dødens Overvindelse.

Ikke andet? – Nej, ikke andet.

135 Salig den, der har nok i det.

(Salmebog Nr. 113.)

Kilde

140 Johannes Schepelern. Paa denne klippe. Prædikener holdt i Gjentofte Kirke 1932-1942. Nyt Nordisk Forlag. Arnold Busck. 1943

Kildetype

Dokumentation i bogværk

Tags

3. søndag i advent, Anden Verdenskrig, Danmarks besættelse 1940-1945, Første tekstrække, Prædiken, Prædikener fra 1900-tallet

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/johannes-schepeleorns-praediken-3-sondag-i-advent>

150

155

160

165

170

175

180